

dens. Det er altsaa en Fordring, Mytteriet absolut maa stille, og det kan ikke slaa af derpaa. Kan man ikke faaade Heste, maa man kun beklage det. Jeg kan ikke sige saa afgjort, som den ærede Ordfører mente, at det var umuligt, jeg er ikke specielt Hippolog og kan ikke have nogen Mening derom. Dernæst nævnedes den ærede Ordfører Spørgsmaalet om Berettigelsen til at anvende Fodfolk til Fæstningsartilleriet. Jeg nævner her straks dette Punkt, da det heller ikke staar i Forbindelse med Vædringsforslagene, men jeg skal ikke komme dybere ind paa dette Punkt. At det er en hensigtsmæssig Foranstaltning, antager jeg, alle ville indrømme. Saa Hørende kan jeg ganske henholde mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Helsingør (C. Thomsen). Jeg tror, det var en fuldbyrdet Fremstilling, han gav af, hvor rigtig det er netop med Hensyn til den værnepligtige Befolkning, og tillige med Hensyn til Hæren. Et andet Spørgsmaal er, om det strider mod Bestemmelserne. Den ærede Ordfører sagde, at der kun skulde udskrives et vist Antal Artillerister, Ingeniører og Mytterer, hvorimod Overflødiget gik til Fodfolket. Det er rigtigt, men det Mandskab er ogsaa gaaet til Fodfolket, og det er ved Fodfolket og faar en vis Uddannelse ved det, hvorfra det senere gaar over til Artilleriet. Det er en Selvfølge, at hvis man f. Eks. sit Krig, hvor Fodfolket kom til at miste saa meget Mandskab, at det virkelig kom til at mangle, hvorimod Fæstningsartilleriet havde Mandskab tilovers, vilde det gaa tilbage til Fodfolket, og det vilde ogsaa være brugeligt det. Der er altsaa ingen Støtte, men jeg maa fastholde, at Administrationen er berettiget til at forsjette Mandskab, enten det kun er nogle faa eller et større Antal. Naar ikke nogen af Hærens berettigede Interesser derved lider, maa Administrationen virkelig være berettiget dertil, og jeg kan ikke se, at det i noget Punkt strider mod de gældende Bestemmelser. Jeg skal dernæst omtale de enkelte Vædringsforslag og skal søge at fatte mig kort, navnlig fordi det ærede Medlem fra Helsingør allerede har udtalt sig om disse Forslag, men jeg kan selvfølgelig ikke undgaa af og til at komme til at gentage noget af, hvad det ærede Medlem har sagt, og hvis det sker, beder jeg om Udflydning derfor. Der er en Klasse Vædringsforslag, som jeg skal forbigaa temmelig hurtigt, som have været opstillede tidligere, men ere blevne nægtede, og som Regeringen — i dette Tilfælde jeg — alligevel har anset det for nødvendigt at gennemføre. Det er de Forslag, om hvilke man kan sige, for at bruge et Udtryk, der blev brugt i Gaar

over for Kultusministeren, at Regeringen har sat sit Stempel paa dem. Det er Vædringsforslagene under Nr. 134, 136, 138, 145, 149, 150, 153 og endelig 158. Jeg tror ikke, at det kan nytte at debattere disse Spørgsmaal. Kun vil jeg ganske i Almindelighed sige, at jeg beklager, at man ikke allerede efterhaanden er kommen til at lade enkelte af dem glide ned. Det forekommer mig med Hensyn til Vædringsforslaget Nr. 145 angaaende Kulforbrug, at det næsten er kommet at fastholde Nægtelsen af saa lille et Beløb som 140 Kr. Kulforbruget er virkelig en Nødvendighed, naar man har Maskiner, hvortil der skal bruges Kul. Dernæst kommer jeg til en anden Kategori af Forslag, der have været opstillede tidligere og ere blevne nægtede, men som staa uden at være gennemførte. Dem skal jeg omtale nærmere, skønt jeg ved tidligere Lejlighed har udtalt mig derom, men jeg vil omtale dem lidt nærmere, fordi det hører til dem, om hvilke der ikke er saa lidt Haab om, at i det mindste et enkelt af dem kunde blive optaget mellem 2den og 3dje Behandling, det haaber jeg i alt Fald. Jeg skal da først omtale Vædringsforslagene under Nr. 135 og 137, som jeg skal omtale samtidig. Disse Forslag angaa Tillæg til Læger, det ene til Generalkommandoløgen, og det andet Honorar til den Læge, der skulde bestride en vis Uddannelse af Sygeplejere. Jeg kan henholde mig til, hvad det ærede Medlem fra Helsingør har sagt, at vedkommende Læger, der skulle udføre det Arbejde, her er Tale om, have faaet et meget betydeligt Tillæg til deres Arbejde. Det Tillæg i Arbejde, som Generalkommandoløgerne have faaet, skyldes de store Fordringer, der stilles til Indsamlingen af det medicinske-statistiske Materiale, som Hærens Sygehus kan frembyde. Det er noget, som ikke blot ved denne Lejlighed, men ogsaa tidligere er udtalt, at det er af stor Betydning at have Samlinger af statistiske Undersøgelser og statistisk Materiale, hvilket ogsaa gælder dette Tilfælde her. For den Læges Vedkommende skal det være foretaget Undervisningen af Sygeplejere, har man forlangt et Honorar af 1,200 Kr. Det er noget, man kun kan paalægge en Mand, der er særlig egnet dertil, men skal han saa, fordi han er særlig egnet dertil, have dobbelt saa meget at bestille som en anden Læge, saa vil jeg rigtig nok sige, at det er ikke at paasønde Fortjenesten. Sagen er, at det, hvad der allerede er gjort opmærksom paa, kun er en ringe Del af Lægens Tid, som man egentlig kan stille Krav til fra Militæretatsens Side, henført til hans Løn. Den højeste Lønning for en Overlæge er 3,600 Kr., og for en Korps-